बबन्ध सुखिना सख्यं येन वैश्रवणः स्वयं ॥१५५॥
कुवेर इव यो राज्ञामग्र्यः स्वाज्ञाविधायिनः ।
आदिश्य गुह्यकान् दीर्घं गुरुसेतुमबन्धयत् ॥१५६॥
सूदे दामोदरीये यत् तस्यासीत् स्वकृतं पुरं ।
सेतुना तेन तत्रेच्छत् कर्तुं सोऽम्भःप्रतारणं ॥१५७॥
हितं लोकोत्तरं किञ्चिच्चिकीर्षोरुन्नतात्मनः ।
रोहन्ति हा धिक् प्रत्यूहा मितपुण्यतया नृणां ॥१५८॥
स हि कारयितुं यत्नैर्यतते स्म स्वमण्डले ।
दीर्घानश्ममयान् सेतूंस्तोयविप्लवशान्तये ॥१५९॥
तपोविभूतयोऽचिन्त्या द्विजानामुग्रतेजसां ।
तादृशामपि ये कुर्युः प्रभावस्य विपर्ययं ॥१६०॥
दायादादिबलैर्नष्टा दृष्टा भूयः समुत्थिता ।
श्रीर्विप्रावज्ञया राज्ञामपुनःसंभवा पुनः ॥१६१॥
श्राद्धार्थमुत्थितः स्नातुं द्विजैः कैश्चिद्बुभुक्षितैः ।
प्राक् स्नानाद्भोजनं राज्ञा स कदाचिद्याच्यत ॥१६२॥
यियासुना वितस्तान्तर्यदा तेनावधीरितं ।
तदा प्रभावात् ते तस्य तां धुनीमग्रतो व्यधुः ॥१६३॥
सेयं वितस्ता दृष्ट्वैनां भोजयास्मान् स तैरिति ।
उक्तोऽपि मायाविहितामज्ञासीत् सरिदाकृतिं ॥१६४॥